

LLUITA

INTERNACIONALISTA

140 MIL MILIONS €

NO PAGUEM EL SEU DEUTE!

**Madrid: Recomposició de la dreta.
ATUREM-LOS!**

nº 172- abril 2021 - donatiu 2 euros

Editorial

1M: No paguem el seu deute

pàg 3

Pàgines centrals:

Madrid: recomposició de la dreta

pàg 10-11

Política:

Catalunya.CUP: Ni pacte govern ni legislatura

pàg 4-5

Sindical

ERO a Ford-Almussafes (P. València)
vaga a Cotronic (BCN), Bahía de Cádiz

pàg 6-8

Pensionistes

Trans: Al carrer per la Llei Trans

Debats: Resposta al CRT

Internacional:

Paraguai per les vacunes;
39 anys de la guerra de Malvines;
Argentina; 10 anys guerra Síria;
país cremat, memòria marcada

Suplement: 150 anys de la Comuna de París

pàg 8-9

pàg 12-13

pàg 13-14

pàg 15-20

GODLESS, (Sense déu)

del director nordamericà Scott Frank

És una minisèrie de 7 capítols d'una hora aproximadament, varien dels 40 als 80 minuts, de la plataforma Netflix.

Un western, però quiet a la cadira totes i tots a qui no agraden els films del far west. Matisem: un western amb moltíssimes possibilitats de fer-vos feliços a vosaltres, també. Entenem per felicitat fer un viatge xamànic, és a dir, escapar de la teva quotidianitat, sortir de tu i entrar en contacte amb una altra realitat. Amb la gran ajuda del narrador Scott Frank.

D'una banda ens mostra els tòpics del western clàssic. Com sabríem que és un western, d'altra manera? Cavalls, desert, sang i molta polseguera, indis, pistoles, bandits i xerifs, saloons i diligències. Però els afegeix una lectura nova i actualitzada perquè incorpora elements posats al dia, per tant modernitza el producte: dona cabuda a les relacions interracials i a les homosexuals, i protagonisme a les dones, per exemple. Això seria una descripció molt global, podem intentar explicar com ens sembla que Scott Frank fa funcionar aquesta barreja de classicisme i modernitat.

Comencem pel classicisme, necessitem un argument i un conflicte: l'oest americà a finals del segle XIX, amb un tema que és atemporal, els autors grecs ja li van donar forma i Shakespeare els va copiar: traïció, venjança i redempció. Aquí ubicat en un caòtic terreny de frontera, sense déu, on l'ordre l'imposa la pistola més ràpida o la força més bruta. Frank Griffin, un bandit sense escrúpols, persegueix un dels seus -Roy Goode- que li ha robat un botí i no vol seguir formant part de la seva banda de lladres i assassins. Sabem, per tant, que els dos antagonistes s'han d'acabar enfrontant. L'eterna lluita entre el bé i el mal, i la incògnita que quedarà resolta al final del nostre viatge: el mal ens destruirà? El boig de Frank Griffin se'n sortirà amb la seva?

I ara seguim per la modernitat: els personatges secundaris que acompanyen aquesta persecució tenen tanta força que alguns esdevenen fascinants, són els protagonistes de les diferents subtrames que ens van conduint cap al clímax

final. Per citar-ne alguns: un xèrif que s'està tornant cec, una vídua amb una sogra índia i un fill mestís que no es relaciona amb la gent del poble, un poble ple de dones perquè l'explosió de la mina va matar els homes... tots personatges ben dibuixats i atrapats en una vida que no és la que esperaven haver tingut.

I com es presenten aquests elements? L'ordre del relat seria la clau per a que aquesta narrativa funcioni i el nostre viatge xamànic ens reporti felicitat. El director ordena els elements sobre una estructura que va creant misteri al voltant del passat, i després va destapant les diferents històries de cada personatge mentre dirigeix la trama, i les passes de tothom, cap a una mateixa ciutat, La Belle, i promet un enfrontament fonamental en el futur, una coincidència final. Promesa que -evidentment- compleix. I amb quina pirotècnia: la millor mascletà que hagi viscut en la teua vida.

També hem de fer notar que el director ha filmat unes vistes panoràmiques de gran escala: els paisatges et recorden que la teua pantalla és massa petita (sí, la teva també) i el que estàs veient seria infinitament millor projectat sobre una immensa pantalla de cinema. I encara no li hem posat la música, ni alabat la fotografia, ni comentat la passió que hi ha posada en tantíssimes escenes.

No ens queda espai per a les errades, o els detalls a millorar. Aplaudim reiteradament el contador d'històries Scott Frank perquè ho fa de traca: quan tornes de cada viatge des de Godless al sofà de casa teva ja estàs pensant quan tornar a marxar.

Diners públics per a les necessitats socials: no paguem el seu deute

Després d'un any de pandèmia, la crisi sanitària i l'econòmica s'acarnissen amb la classe obrera i els sectors populars. Amb l'atur oficial en 4 milions, un informe d'Oxfam xifra en un milió els nous pobres en aquest any. Mentrestant, els multimilionaris van veure augmentar la seva riquesa en més de 26.500 milions d'euros, una xifra superior al cost per a l'estat en prestacions per ERTOS i exempcions en les cotitzacions de la Seguretat Social, que van sumar a 24.000 milions. Ara molts ERTOS estan a pocs mesos de finalitzar hi ha el risc que est transformin en acomiadaments.

El govern espera el manà dels fons europeus per pal·liar la situació. A finals de gener, aconseguia amb l'ajuda de Vox validar el decret de repartiment dels fons. A mitjans de març, i per al capítol de reconstrucció econòmica amb una aportació de 58.000 milions, les grans empreses (Iberdrola, Repsol, ACS ...) ja havien presentat projectes per valor de 123.000, és dir, del 212%.

La Unió Europea ha renovat els titulars de fa 10 anys: ja no es parla d'austeritat ni de que hem viscut per sobre de les nostres possibilitats, ara es posa una cara més amable per parlar de reconstrucció, d'economia verda, sostenible, de futur, però el pla difereix poc del que fa una dècada va rescatar la banca i grans empreses i que vam acabar pagant tots i totes. *Next Generation UE*, és el «major paquet d'estímul mai finançat» amb 750.000 milions d'euros.

A l'estat espanyol, segon receptor, li arribaran 140.000 milions d'euros, dels quals la meitat passaran a engrossir el deute públic. I el «govern més progressista de la història», amb comunistes com ministres, es limita a embellir amb eslògans com «que ningú es quedi enrere» la legalització d'aquesta enorme transferència de capital a mans privades. Els destinataris dels diners: la banca que fa d'intermediària i es queda la seva part i les grans empreses; però el deute l'acabarem pagant una altra vegada amb retallades, la classe obrera i els sectors populars.

A pocs dies de presentar el pla que permeti reactivar els fons, el vicepresident de la Comissió Europea Valdis Dombrovskis, ja adverteix de les condicions: «Una reforma

integral i ambiciosa del mercat laboral és la primera prioritat». Les exigències de Brussel·les es completen amb pensions i unitat de mercat. És a dir, més flexibilitat empresarial, que vol dir més precarietat i / o acomiadament lliure. Retallades en pensions, que ja s'ha posat en marxa amb les recomanacions del Pacte de Toledo, i més garanties per a la lliure circulació de capitals.

A l'efecte de la crisi econòmica cal afegir l'aprofitament de les grans multinacionals per avançar en una reestructuració productiva amb les deslocalitzacions d'indústries, que afecten principalment a l'automoció. Tancament de Nissan i Bosch, acomiadaments a Ford, ERTOS a Seat... Amb la reforma laboral vigent, que PSOE-UP no vol derogar, les empreses saben que tenen total impunitat. Tampoc els sindicats majoritaris estan disposats a exigir al govern la seva derogació.

I davant els tancaments prima el corporativisme i la desmobilització imposada pels sindicats: 1) acceptació del tancament a canvi de diners per a les indemnitzacions i compromisos abstractes de reindustrialització i 2) la signatura per separat de les condicions per a l'empresa principal, deixant abandonades a les subcontractes a la seva sort.

Cal acabar amb la desmobilització. La lluita és l'únic camí. Unir les empreses en lluita. Exigir immediatament la derogació

de la reforma laboral. Prohibició d'acomiadaments. Nacionalització de les empreses que acomiaden posant-les sota control dels i de les treballadores i impulsant un projecte industrial públic compatible amb el medi ambient.

Per un pla obrer d'urgència perquè la crisi la paguin els capitalistes:

* **Els diners públics per a les necessitats socials: sanitat, serveis socials i educació: 100% públics. Ni un euro públic per subvencionar les grans empreses privades**

* **Aturar els desnonaments i el tall de subministraments essencials.**

* **Defensa de salaris i pensions, no al Pacte de Toledo.**

* **Regularització immediata. Fora la Llei d'Estrangeria.**

* **Impost a les grans empreses. No al pagament del deute.**

**... 140.000M euros,
... la meitat passaran a engrossir el deute públic...
-sent-
una enorme transferència de capital a mans privades...
banca i ...
grans empreses...**

11/04//2018

Catalunya. Debats en la CUP-G

Ni pacte de legislatura, ni entrada al govern

Cal ajustar la lectura del resultat de les darreres votacions sobre l'acord amb ERC. 60% sí a l'acord amb ERC, 40% no. I el 85% pensa que l'acord és insuficient. A la tercera, per poc, la majoria, diu que no acceptaria invertir a Aragonès sense l'acord. De fet, l'ordre induïa a determinades respostes, i més be, la segona votació era una manera de fer passar millor la primera, sense saber quines conseqüències pràctiques comportava. Aquest resultat, quan a més tot el secretariat nacional havia defensat unànimement el pre-acord a través dels mitjans de comunicació mentre els militants no el coneixien –en un mètode de pressió molt conegut al món sindical-, i s'havia forçat una ampliació del cens per fora dels acords de governança,... aquest 40, i la majoria del 3, s'haurien de prendre com un seriós advertiment.

Ara Poble Lliure anuncia que vol entrar al govern. Nosaltresensem que seria creuar una línia vermella. Ja hem escrit sobre el que seria la *podemització* de la CUP-UNCPG. Perquè sabem

quines polítiques desplegaran ERC-JxC al govern: retallades i privatitzacions com han fet tots aquests anys, en una situació en què les condicions de vida de les classes populars s'estan desplomant i amb una repressió que no s'atura, ni per la banda de l'Estat ni per la de la Generalitat.

Hi ha qui veu l'Octubre del 2017 (referèndum, vaga i proclamació de la república catalana) com a punt de partida d'un nou govern autonòmic que ens portés fins la independència. Nosaltres ho veiem a l'inrevés, l'octubre del 17 marcava el límit del que podem esperar d'ERC i JxC. Des d'aleshores i davant l'embranchida de la repressió de l'estat, han imposat la desmobilització, i la repressió dels Mossos a manifestacions que com les d'Urquinaona d'octubre del 19, protestaven contra les sentències dels seus propis dirigents.

Defensar l'entrada al Govern pensant que ara sí –per la nostre presència- aniran decididament cap a la independència o que podrem capgirar o aturar les polítiques neoliberals i privatitzadores d'ERC i JxC és pensar que perquè els hi faltin uns vots al Parlament que nosaltres tenim, acabaran fent una política contrària als interessos dels sectors socials que representen i superant les pors que els paralitzen davant l'estat. És calcat el que ha passat amb IU i Podem al govern central. **Volem un govern de treballadores i treballadors, però no hi ha la correlació de forces que avui ho permeti. Per això diem que es un suïcidi polític entrar en un govern en les condicions actuals.**

Pacte d'investidura sí,

de legislatura no

No ens podem comprometre a donar un marge de dos anys a la taula de diàleg d'ERC amb el PSOE, dos anys en què les diferències s'abordaran des de la «discreció». ERC sap que el seu acord amb el PSOE no es sustenta en l'amnistia i l'autodeterminació, sinó en l'intercanvi dels presos (via indult o reforma del codi penal que no s'aplicarà a les 3000 lluitadores) per estabilitat autonòmica. I mentre «s'espera» el resultat de la via negociada –que tothom sap que no ens portarà a l'autodeterminació- i molts joves independentistes continuen anant a parar a les presons, l'estabilitat que volen garantir és la que passa pels pressupostos. Les «treves» mai són gratis, i portem massa anys de desmobilització, i volen garantir-se que hi seguim.

Per això diem que només construint una nova correlació de forces, és a dir, reconstruint una nova direcció del procés de ruptura amb l'estat, és possible l'embat contra ell que és el que suposa fer realitat la república catalana. Aquest procés **necessàriament** ha de venir de l'esquerra rupturista, amb una política que permeti la incorporació de sectors de la classe obrera i populars a la lluita. Per això una aliança amb ERC i JxC ens hipoteca el futur. Per això, el primer punt dels 12 que vam signar les 11 organitzacions que conformem la candidatura deia: «Conquerir aquestes majories per la república catalana implica donar-li un fort contingut social i anticapitalista, la qual cosa obliga a una política d'independència de classe oposada a la que ERC i JxC han vingut reiteradament aplicant».

El mateix podríem dir de

Vota CUP ▶ UN NOU CICLE PER GUANYAR

UNA EINA DE LLUITA PER:

- Sanitat, educació i serveis 100% públics
- Ni desnonaments ni acomiadaments
- Prou precariat.
- Nacionalitzar les energètiques i la banca
- Aturar la repressió: amnistia
- Regularització, ja!
- Eliminar la bretxa salarial i de pensions
- República catalana dels i de les treballadores

LI
Lluita Internacionalista

twitter:lluitainternacio www.lluitainternacionalista.org facebook: lluitainternacionalista lluitaint@gmail.com

l'imprescindible gir social. No podem diluir les nostres propostes per donar sortida a la greu situació que viuen la classe obrera i els sectors populars. És la política d'ERC i JXC i l'acatament del TC, la que es tradueix amb centenars de desnonaments i una forta repressió policial, la que avui enfronta el moviment pel dret a l'habitatge. Bosch de Lliçà d'Amunt va a la vaga indefinida

fer amb Puigdemont, a canvi de la caiguda de Mas i el seu equip i el compromís inequívoc de convocar el referèndum-, però sense cap pacte de legislatura que ens lligui a la política del govern.

A moltes assemblees va haver un debat sobre si l'acord era un pacte de legislatura o d'investidura. Es tracta d'interpretar el que l'acord estableix : «ERC i la CUP-UNPG

només s'ha de limitar a la investidura. Eventualment caldrà veure com modificaria la nostra posició si l'acord amb ERC no fos acceptat per JXC, l'altre soci de govern. En aquest cas, nosaltres mantindríem la nostra proposta: donar els vots mínims per la investidura en forma d'abstencions i la resta votar en contra.

Impulsar decididament la mobilització.

No es pot esperar i cal impulsar decididament la mobilització. Cal urgentment transformar l'acte de les Tres Xemeneies, o des de plataformes com la del 3 d'octubre, en un pla de lluita que comenci per una defensa intransigent de presos/es i represaliats/des i exigeixi mesures concretes per resoldre les necessitats de la classe obrera i sectors populars.

Per això la posició de Lluita Internacionalista és:

1.- Rebutjar l'entrada al govern o un pacte de legislatura que ens lligui al futur govern d'ERC i JXC.

2.- Limitar l'acord amb ERC a permetre la investidura d'Aragonès amb les abstencions mínimes necessàries i la resta vots en contra.

3.- Reclamar punts concrets com la retirada de les acusacions de la Generalitat, a canvi de la investidura d'Aragonès, en el sentit de la votació de les bases, que de manera molt majoritària han considerat insuficient el preacord.

4.- Proposar una conferència que acabi amb un manifest i un pla de lluita al conjunt d'organitzacions i entitats aplegades a l'acte de les Tres Xemeneies: contra la repressió, pels drets elementals al treball, l'habitatge, a serveis públics.

31/03/2021

LI

Lluita Internacionalista

el 6 d'abril contra el tancament, una més en la llarga llista d'indústries que deixen milers d'acomiadaments, mentre la Generalitat mira cap una altra banda. Són les lluites de la sanitat pública (com la vaga del 10 de març) per exigir més recursos, mentre les conselleries d'ERC financen la privada i les residències privatitzades... No podem comprometre'ns en donar suport a uns pressupostos que no recolliran les demandes populars.

Per a nosaltres no es tracta de millorar l'acord amb ERC amb alguna concessió més. El que es tracta és de defensar la nostra capacitat d'acció davant el govern, és a dir, mantenir el compromís amb la gent i amb la lluita. Per això en la nostra proposta acceptàvem pactar la investidura d'Aragonès –com vam

també acorden treballar en els propers temps perquè aquest acord global pugui anar-se concretant en aspectes més detallats i compromisos més concrets per fer-lo avançar cap a escenaris de col·laboració que eventualment puguin suposar uns acords en (1) la constitució del Parlament i la investidura del futur President de la Generalitat; (2) l'estabilitat parlamentària; (3) la participació al Govern de la CUP, tot en funció del nivell d'acord i entesa i la concreció de l'agenda política del Parlament i el Govern»

Alguns dels ponents a les AOT i més tard en els mitjans públics han reiterat que l'acord es tradueix **només** en un pacte d'investidura i que no implica per exemple l'aprovació de pressupostos. Per a nosaltres, per tot el que hem analitzat,

EROs a Ford-Almussafes (País Valencià)

Un nou desmantellament a l'automoció

Novament la història es repeteix en Ford Almussafes (València) ja en el 2020 es va signar per part de COOO i UGT un ERO que va significar la sortida de la factoria de 350 treballadors i treballadores. És la continuació del que va passar al 2019 amb l'aplicació d'un EROTO que afecta 6.000 treballadors i treballadores, independentment de les condicions econòmiques d'aquests EROS, el que queda clar és la pèrdua de llocs de treball que difícilment es recuperaran en un futur més o menys proper.

Diem que la història es repeteix perquè en aquest 2021 l'empresa intenta aplicar un altre ERO i l'eliminació del torn de nit que va afectar 630 treballadors i treballadores. Les excuses de sempre de baixa demanda no se sostenen. S'està en període de negociació amb el Comitè d'empresa i es pensa aplicar a partir del 22 de març. A més afectarà de forma directa als treballadors de les empreses auxiliars.

Aquests nou ERO apareix per perllongar el desmantellament de la indústria d'automoció que va tenir recentment un episodi en NISSAN, amb l'aplicació d'un ERO a 2.525 treballadors i treballadores. Alhora va suposar aplicar els ERO en diverses empreses auxiliars del mateix sector i en l'actualitat Bosch també es planteja un ERO que afecta 336 treballadors i treballadores.

DEFENSEM ELS LLOCS DE TREBALL

NO AL ERO A FORD ALMUSSAFES

PER UN PROJECTE DE REINDUSTRIALITZACIÓ

**PER LA NACIONALITZACIÓ FORD ALMUSSAFES
SOTA CONTROL OBRER.**

Carlos Rodriguez (València)

Vaga a Cotronic. Barcelona

"Movistar subesclavitza"

Entrevista amb Aitzol Ruiz de Azúa, president del comitè d'empresa de Cotronic. Es van concentrar en el seu primer dia de vaga davant de la botiga de Movistar a la Plaça Catalunya de Barcelona, amb el lema «Movistar subcontracta i esclavitza» contra els acomiadaments, contra la repressió patronal i l'esclavització de les seves condicions laborals.

LI. En quin punt es troba el conflicte?

Aitzol. Cotronic és una empresa que ha comprat el grup Cobra, filial d'ACS i, per descomptat, empresa subcontractada per Telefónica-Movistar. Ja vàrem venir a la botiga al 2015, durant 9 dies que tots recordaran. Al 2018 vam tornar amb una vaga indefinida de sis mesos i vàrem aconseguir un acord que, al final del 2020, l'empresa no ha volgut prorrogar. A més, l'empresa ha imposat de manera fulminant 80 sancions d'entre 10 i 15 dies de suspensió d'ocupació i sou a persones treballadores. El que hem fet aquests treballadors són coses tan bàsiques com negar-nos a treballar sense EPIS en plena pandèmia, o negar-nos a treballar enmig del temporal Glòria jugant-nos la vida amb treballs en altura i vents de més de 50 km per hora, i moltes més qüestions que suposen una escalada de repressió laboral. Aquestes sancions les hem recorregut

L'empresa ha arribat fins les últimes conseqüències amb l'acomiadament de 7 companys, 6 encoberts sota una subrogació en frau de llei, argumentant que li havien reduït 11 localitats al Maresme, quan en realitat només van ser 2. Elecnor es va negar a acceptar la seva subrogació i Cotronic no els ha tornat a readmetre. Així que s'han quedat al carrer sense cobrar ni indemnització, sense tampoc poder cobrar l'atur. Sense ingressos

contrata i

fins que no tinguin sentència que pot ser al 2023, però no se sap.

Han posat l'accent en els 6 companys subrogats més un altre acomiadament recent. Amb la repressió l'empresa està avisant de quina és la línia que seguirà davant de qui vulgui defensar els seus drets laborals.

LI. Com ha anat la vaga i quina continuïtat teniu prevista?

La vaga ha anat molt bé. Excepte pocs treballadors, tota la plantilla ha donat suport a la convocatòria. Perquè no pot ser d'una altra manera, avui n'han caigut 7, però demà poden ser uns altres 7 i la lluita és l'únic camí.

Mantenim convocada vaga indefinida l'últim dia laborable de cada mes amb convocatòries a la botiga. Segons vagin les coses, veurem si passem a fer més dies de vaga. I des d'aquí fem una crida a la solidaritat. El que queda clar és que no ens quedarem a casa.

Entrevista de David Orta

Notas

¹ Mobilització de nombroses subcontractes, coneguda com la rebel·lió de les escales i que va mantenir ocupada 9 dies la botiga de Telefónica-Movistar a la Plaça Catalunya de Barcelona.

Stuació laboral en la Badia de Cádiz

Prou desindustrialització

Hem rebut un escrit de la Coordinadora de Treballadors del Metall de la Badia de Cádiz sobre la desindustrialització en aquesta badia i el transcrivim íntegrament pel seu interès.

La situació laboral en la Badia de Cádiz està marcada per una contínua desindustrialització. A poc a poc, en una clara aposta pel turisme, els diferents Governos centrals han anat desmantellant el nostre teixit industrial. (La província de Cádiz porta anys sent la que té els índexs d'aturs més elevats del territori nacional).

però marcant la nostra petita lluita en el que coneixem, en el que sofrim directament.

La subcontractació, brutal en les nostres Drassanes, és una arma de destrucció massiva de drets laborals. La divisió de milers dels treballadors i les treballadores en centenars d'empreses, el menysteniment continu dels comitès de l'empresa principal i l'escàs poder reivindicatiu dels delegats sindicals de les subcontractes, en la majoria dels casos familiars i persones de confiança dels empresaris (Per a explicar

Les 2 factories d'Airbus (una amenaçada amb tancament imminent), les 3 Factories de NAVANTIA (Drassanes Públiques) i la de Dragatges, són pràcticament el que ens queda.

El nostre Sindicat, abans col·lectiu, neix amb la idea clara de millorar les condicions laborals i donar representativitat als i les treballadores de les empreses auxiliars que treballen per NAVANTIA. Evidentment, col·laborant amb altres sindicats en els conflictes que van sorgint en altres sectors (una sola classe, una sola lluita)

detingudament), va fer que diversos companys, la majoria treballadors eventuais de subcontractes, varen aixecar la veu i van començar a organitzar-nos.

Vam néixer com a sindicat a l'inici de la pandèmia. Ja havíem tingut un recorregut com a col·lectiu i vam creure convenient convertir-nos en sindicat.

El passat estiu vam tenir la nostra primera assemblea a les Drassanes de Puerto Real. La feina s'acabava i al comitè de NAVANTIA semblava que no li

importava que això ocorregués (ara estem sofrint una càrrega de treball gairebé nul·la en una de les tres Drassanes més grans d'Europa). Decidim convocar als treballadors i les treballadores i, a mà alçada, com històricament s'ha fet en les nostres Drassanes, es va decidir tallar el pont d'accés a Cádiz per reivindicar una càrrega de treball digna.

Els dos companys de la CTM que van expressar-se durant l'assemblea van ser acomiadats de les subcontractes en les que prestaven els seus serveis, amb l'excusa que no hi havia suficient treball (tenien un contracte d'obra i servei). No ha estat l'únic atac ni la única represàlia, ja que des que vam aparèixer com a col·lectius, hem rebut atacs per part de la patronal de les subcontractes i de la mateixa empresa principal, empresa pública com hem esmentat.

La reacció del nostre Sindicat va ser convocar una altra Assemblea a les Drassanes de Puerto Real i Sant Fernando. Allí, de nou a mà alçada i per immensa majoria, es va decidir parar a les dues Factories. Durant una setmana es van mantenir aturades les dues drassanes davant les amenaces i la coacció de la patronal. El comitè d'empresa o «de l'empresa» de NAVANTIA no sols no es va posicionar de part dels treballadors i les treballadores sinó que es va unir a la patronal per tractar de sabotejar l'aturada. Després d'una dura setmana en la qual sofrim bruts atacs i menyspreu per part dels sindicats majoritaris, a més de la indiferència de la majoria de partits i de la premsa, l'aturada es va donar per conclusa davant el temor de nous acomiadaments. Vam creure convenient fer un punt i seguit i agafar forces per poder continuar la lluita de manera més organitzada.

Hem estat treballant tot l'any en diferents mobilitzacions, assemblees i en intentar conscienciar als companys i les companyes de la importància d'estar organitzats perquè estem convençuts que l'organització és la revolució de la classe treballadora.

El pròxim dia 10 d'abril hem convocat, conjuntament amb la Confluència Sindical de la Badia de Cádiz, de la qual formem part, una mobilització amb el lema: «PER UNA REINDUSTRIALITZACIÓ CARREGADA DE DRETS»

Coordinadora de Treballadors del Metall de la Badia de Cádiz

Aquest govern del P empobreix als pens

Ja en el seu moment vam explicar del que pensàvem sobre el Pacte de Toledo i les seves vint recomanacions (vegeu número 170 de Lluita Internacionalista).

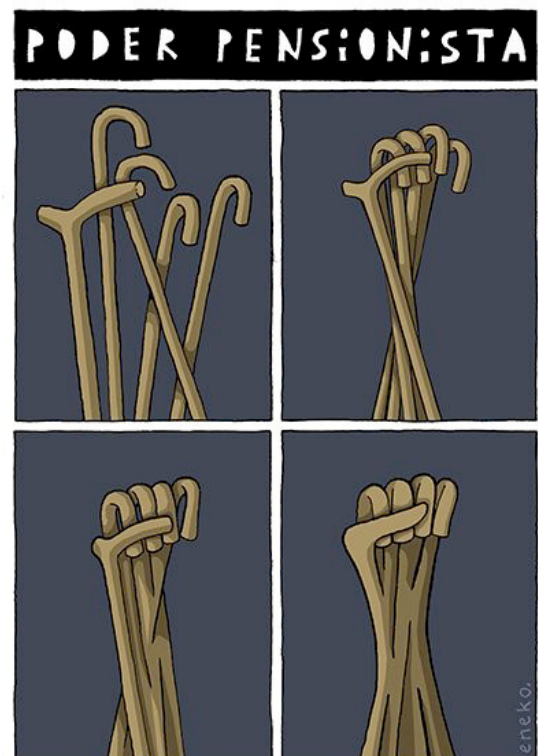
Però aquesta vegada parlarem del període de cotització per poder cobrar la pensió i l'edat de jubilació.

Vegem l'evolució de les condicions per a cobrar una pensió pública.

Al 1985 el període mínim de cotització per accedir a una pensió va passar de 10 a 15 anys i el nombre d'anys per al càlcul de la base reguladora va passar de la mitjana dels dos últims anys a la dels 8 últims anys.

Al 1996 els anys requerits per al càlcul de la base reguladora varen pujar de 8 a 15 i a partir el 2007 es va exigir haver cotitzat almenys 30 anys – el doble del que es requeria fins aquell moment.

A la reforma de les Pensions del 2013 es va augmentar l'edat de jubilació de 65 a 67 anys, es va ampliar fins a 15 els anys necessaris pel càlcul de la base reguladora mitjana, per tant, es va allargar dos anys el temps necessari per poder cobrar el 100% de la pensió. També es van incorporar el factor de revaloració (pràcticament

PSOE-UP també pensionistes.

Aquesta nova proposta va dirigida a reduir les pensions per als nous pensionistes, ja que rebaixa la pensió mitjana en un 12%, 135 euros al mes o sigui 1.890 euros a l'any, però encara podria arribar a ser més.

Totes aquestes mesures són un clar intent de penalitzar les jubilacions anticipades per això es proposa una combinació de mesures que penalitzen les modalitats de retir primerenc, al mateix temps que es premia la jubilació demorada, que és la que es produeix més enllà de l'edat legal, més enllà dels 65 anys.

En conclusió totes aquestes recomanacions abans descrites i les reformes de les pensions del 2011 i 2013 han aconseguit empobrir cada vegada més als pensionistes i van destinades a allunyar als treballadors i treballadores del sistema públic de pensions mitjançant la rebaixa substancial de les seves pensions futures i que vegin necessari apuntar-se als Plans privats o als Plans d'empresa, una altra de les mesures estretelles del Pacte de Toledo.

Els treballadors i les treballadores han d'exigir als sindicats que rebutgin de ple totes les propostes encaminades a negociar en els convenis els plans d'empresa, a demanar la derogació de les reformes de les pensions del 2011 i del 2013, la derogació de les reformes laborals del PSOE i el PP. A sortir al carrer conjuntament amb els i les pensionistes en la defensa del Sistema Públic de Pensions.

**GOVERN I QUI GOVERN I
LES PENSIONES PÚBLIQUES
ES DEFENSEN AL CARRER.**

*Pensionistes de
Lluita Internacionalista*

una congelació de les pensions) i el factor de sostenibilitat, aquest últim momentàniament endarrerit fins al 2023 (reducció de les pensions per nous integrants al sistema ajustant-lo a l'esperança de vida).

Al 2021 per poder cobrar el 100% de la pensió s'haurà de tenir 66 anys o 37 anys i tres mesos cotitzats.

L'any 2027 amb un període de cotització de 38 anys i sis mesos, es podrà cobrar el 100% de la pensió.

L'impacte conjunt, prenent com a exemple la reforma del 2011, va ser d'una reducció de la pensió a percebre entorn del 27% (7-9% per l'ampliació de la base reguladora, 6-8% conseqüència dels anys cotitzats i 14% per l'augment de l'edat de jubilació)

A això cal afegir-hi la reducció d'ingressos deguda a l'anticipació de l'edat de jubilació (8% per any d'avançament).

Podem afirmar que des de 1995 els i les pensionistes han vist reduïda la pensió en més d'un 40% a conseqüència de les

continues modificacions fruit dels acords socials i pactes de Toledo.

Els eixos de les reformes de pensions i del Pacte de Toledo

Allargar l'edat de jubilació, prolongar els anys cotitzats, ampliar els anys requerits per al càlcul de la base reguladora.

Dir que podrà triar els millors anys de cotització és una broma macabra tenint en compte l'alta taxa d'atur juvenil. Al gener del 2021 estava 39,9% i a més els joves poden ocupar un lloc de treball estable aproximadament entre els 25 i 29 anys.

Si tot el que s'ha dit anteriorment no era suficient, ara hi ha un nou intent de prolongar el temps pel càlcul de la base reguladora, uns altres 10 anys fins als 35, que ja en el seu moment s'havia augmentat fins als 25 anys i el moviment pensionista s'hi va oposar. Això és una proposta del Ministre Escrivá que no es troba específicament recollida a les 20 recomanacions, però que es un exemple clar de l'esperit de la norma.

Les eleccions a la Comunitat de Madrid concentren l'atenció política. Amb Ciutadans amenaçat de desaparèixer, amb la pugna dins de l'PP més viva que mai. Amb l'abandonament d'Iglesias del govern per intentar refer la malmesa situació de Podem. Els resultats de el 4 de maig tindran una repercussió estatal immediata.

S'accelera la reconstrucció a la dreta.

Ciutadans en liquidació. Quedar amb 10 escons a les generals ja va provocar la dimissió de Rivera, i el cop de gràcia va arribar amb les eleccions catalanes. En un intent de sortir de l'ombra del PP i Vox, amb l'aproximació al PSOE, van presentar conjuntament la moció de censura a Múrcia. El PP la va desactivar amb la compra de 3 diputats de Ciutadans que van anar directes a cadires del govern murcià. L'operació a Múrcia i l'anunci de presentació de mocions de censura a Madrid pel PSOE i Mas Madrid, empenyen a Ayuso -que ja havia valorat en diverses ocasions convocar eleccions anticipades a fer-ho pel 4 de maig. Les eleccions li poden donar un augment de diputats / es a l'absorbir bona part del de vot Ciutadans, però sense arribar a les majories de 2007 i 2011. El fracàs de l'operació a Múrcia i l'OPA del PP al partit de Arriadas precipiten les desercions de Ciutadans.

La desaparició de Ciutadans -seguint els passos de UPyD- no augura el retorn al vell bipartidisme, ja que l'efecte de polarització social provocada per la forta crisi econòmica i la crisi de règim, segueix debilitant els dos partits que han donat estabilitat al règim aquestes dècades: PSOE i PP. Més enllà d'un avanç o un retrocés

puntuals, qui es continua consolidant és Vox i hi ha enquestes que li donen en unes generals menys de 3 punts del PP en intenció de vot. També Vox marca l'agenda política de la dreta, ja que Ayuso s'acosta a les seves posicions. El que demostra el ràpid ascens i caiguda de Ciutadans és que no hi ha espai polític entre el PP i el PSOE, per a una formació intermèdia de tots dos.

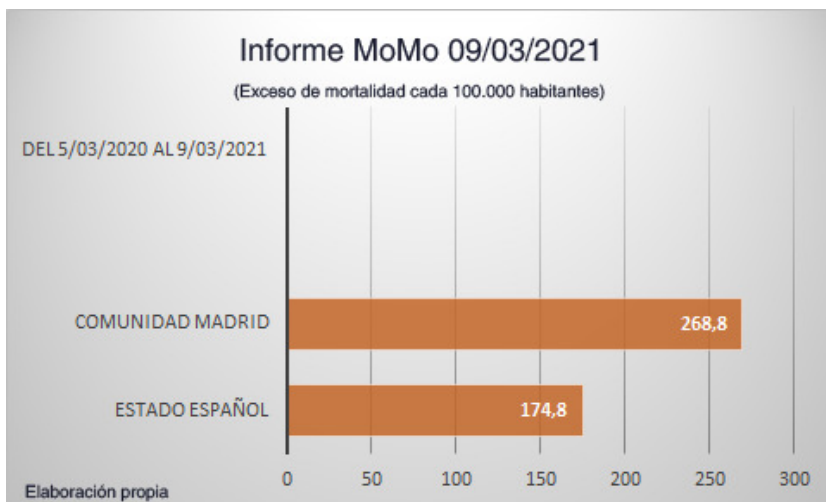
Les eleccions de Madrid paralitzen la lluita interna al PP, que tornarà amb força quan passin. Segons els resultats electorals, Ayuso pot ser el recanvi a Casado del sector més a la dreta de el partit per fer front a Feijó. A

Andalusia, un altre focus de conflicte amb la direcció, en el recent congrés del PP de Sevilla, la candidata de Casado s'imposava a Juan Manuel Moreno.

Ayuso pren prestada de Trump o Bolsonaro la seva agitació per l'obertura de negocis en plena pandèmia i denúncia el suposat maltractament del govern central contra Madrid. Ha mantingut els negocis privats en les residències a un cost enorme de vides, la privatització i la manca de recursos de la sanitat i l'educació pública, ha reduït els impostos a la gran burgesia... Es recolza en els sectors desesperats de la petita burgesia, davant la manca de solucions i el rebuig que provoca el govern Sánchez-Iglesias.

El Govern de PSOE-Podem és qui fa bo el bifachito a Madrid.

La política de l'PSOE-Unides Podem ha estat desmobilitzar imposant l'estat d'alarma. Però d'aquesta desmobilització en treu rèdit només la dreta. La força d'Ayuso a Madrid es basa en què grans sectors de la classe obrera i de la joventut no veuen cap perspectiva de canvi amb un govern de PSOE, Unides Podem i Mas Madrid, com

bifachito?

passa avui al Govern central i va passar amb Carmena a l'Ajuntament de la capital. És Sánchez qui va a donar suport a la presidenta madrilenya quan va esclatar la indignació dels barris de Madrid exigint la seva dimissió.

Un govern suposatament d'esquerres que omplia les rodes de premsa de la pandèmia amb militars, policia i Guàrdia civil per presentar-se com un govern d'ordre. Que manté la reforma laboral i la llei mordassa, que no regularitza els i les immigrants. Que permet els desnonaments, o que reprimeix a les manifestacions contra l'empresonament de Hasél, o prohibeix les manifestacions de el 8 de març.

Iglesias surt de l'ombra de Sánchez per intentar recompondre IU-Podem a Madrid.

Podem ve de seriosos retrocessos electorals (Galiza, País Basc), i la crisi a Andalusia amb la ruptura d'Anticapitalistes. No pot presentar resultats de la seva gestió en el govern PSOE-UP, més que una llarga llista de renunciés. Què li queda a Iglesias si se li acaba d'enfonsar Madrid, des d'on va construir el seu aparell?

Probablement Iglesias es limitarà a evitar que IU-Podem quedi encara més reduïda o fora de l'Assemblea de Madrid. El gir a la dreta d'Unides Podem va en el sentit contrari a les necessitats socials cada vegada més urgents i greus de la població treballadora, i per a un Podem socialdemòcrata i de gestió del capital, d'acatament a la Monarquia, ja tenim l'original, el PSOE. Pel que la tendència a anar desapareixent

no s'aturarà. Amb l'abandonament de govern d'Iglesias accentua la seva irrellevància en el Govern PSOE-UP i Sánchez ho fa visible relegant a la Vicepresidència tercera a Yolanda Díaz.

El fiasco de Unides Podem tampoc és un retorn al bipartidisme. Qui havia capitalitzat el desgast d'IU-Podem en el govern no va ser el PSOE a les eleccions de Galiza o el País Basc, sinó organitzacions com BNG i Bildu. Tampoc a Catalunya el PSOE pren electors de Comuns, sinó que el creixement del PSOE es fa a costa de Ciutadans. El procés d'enfonsament d'Esquerra Unida i Podem va a l'abstenció i posa de manifest que és més urgent que mai construir una alternativa a l'esquerra Unides Podem.

Sense alternativa a l'esquerra Unides Podem.

El problema polític és que no hi ha alternativa de referència a l'esquerra Unides Podem i la situació avança ràpidament cap a xocs decisius entre les classes. La pandèmia està lluny d'estar controlada, la crisi econòmica està enfonsant les condicions de vida de la classe obrera i els sectors populars, creix la misèria als nostres barris. Què passarà quan s'acabin els ERTOS en uns

mesos? I quan s'acabin els subsidis d'atur en un parell d'anys? Quan s'imposin polítiques de retallades socials per al pagament del deute? Si no hi ha alternativa des de l'esquerra, el camí no ja d'Ayuso i el PP, sinó directament de Vox està servit.

Cal formar un front d'organitzacions a l'esquerra Unides

Podem recolzat en els moviments socials. Un front contra la repressió, en defensa dels drets i llibertats polítiques. Un front per una ruptura amb la Monarquia i el règim de 78, que doni suport al dret d'autodeterminació dels pobles. Un front amb un programa d'urgència obrer i popular, perquè la crisi no la paguin els i les treballadores, que prohibeixi desnonaments i acomiadaments, que defensi la sanitat, educació i serveis socials 100%. Que exigeixi la immediata regularització d'immigrants i rebutgi la Llei d'Estrangeria. Que nacionalitzi sota control dels treballadors / es la banca i les indústries estratègiques. Que defensi les pensions retornant a la caixa pública de pensions i rebutgi les retallades i el Pacte de Toledo. Que acabi amb la bretxa de gènere. Que exigeixi el no pagament del deute i impostos a les grans empreses. Que batalli per un govern dels i les treballadores.

La construcció d'aquesta alternativa d'esquerres i dels i les treballadores ha de recolzar-se en la mobilització, perquè guanyi Ayuso i governi amb Vox, o guanyi El PSOE i governi amb Mas Madrid i Unides Podem, la mobilització és l'única garantia que la crisi no la paguem els i les treballadores.

06/04/2021

31M: Dia de la Visibilitat Trans

Als carrers pel tractament i aprovació immediata de la Llei Trans!

Després d'anys de lluita del col·lectiu trans, s'ha presentat al Congrés de Diputats a Madrid el projecte de Llei per a la Igualtat Real i Efectiva de les persones Trans. De fet, l'esborrany de la mateixa, es presenta en el marc d'una vaga de fam d'activistes i familiars davant del Ministeri d'Igualtat. És que Podemos, amb Irene Montero al capdavant, s'havia compromès a la presentació d'un projecte de llei però el seu soci de govern, el PSOE, va bloquejar el tràmit del mateix en un Consell de Ministres amb arguments transfòbics i biologicistes que pretenen contraposar de manera reaccionària la conquesta d'aquesta llei a la lluita pels drets de les dones. De fet, el gener passat el PSOE va presentar una proposició de llei contra «tota forma de discriminació» intentant diluir l'opressió a les persones trans i conseqüentment negant la necessitat d'un nou marc legal estatal específic en aquest aspecte. En conclusió, és una promesa més que no es compleix per part d'aquest govern suposadament progressista.

Per això són altres grups parlamentaris -entre ells la CUP-PR- els qui presenten el projecte de llei elaborat per col·lectius com Eufòria i la Federació Plataforma Trans. El projecte és un gran pas endavant i un punt de trencament amb la legislació actual, que encara reproduceix una lògica de patologització imponent com a requisit per al «canvi de sexe legal» un informe mèdic de disfòria de gènere o anys de tractament hormonal. En aquest sentit, el nou projecte de llei reconeix el dret

a la lliure autodeterminació de gènere amb la sola declaració de la persona i amb ell s'avança també en el reconeixement de les persones no binàries (és a dir, totes aquelles persones que no es reconeixen ni com a dones ni com a homes) oferint opció de no marcar-se en cap de les respectives caselles en el registre civil. Però a més és un pas en drets socials: en termes de salut, per exemple, s'incorporen els tractaments hormonals, teràpia de veu, tècniques de reproducció per a

Des de Lluita Internacionalista exigim el tractament d'aquesta llei i la seva aprovació immediata perquè entenem és una necessitat urgent. Advertim també que en les diverses comunitats autònomes on s'ha avançat amb lleis similars la manca de reglamentació, de pressupostos i de voluntat política d'aplicar-les ha fet que en molts casos el reconeixement de drets quedi en paper mullat. Tal és el cas de Catalunya amb la Llei 11/2014. Per això cal exigir també l'assignació de

les persones gestants, entre d'altres, en el sistema públic. I en termes laborals s'inclou una quota per a la contractació a l'àmbit públic i privat.

L'actual situació de falta de reconeixement de l'autodeterminació de gènere té conseqüències en tots els àmbits de la vida de les persones trans, sent aquesta la base d'un conjunt de discriminacions i violències: assetjament, bullying, insults, negació a l'accés a l'ocupació o fins i tot al sistema de salut o educatiu. Tal és així que la taxa de desocupació del col·lectiu ronda el 80% i la taxa de «fracàs escolar» duplica la mitjana.

pressupost i la seva aplicació de manera efectiva en tot el territori, evitant qualsevol intromissió de sectors conservadors o religiosos que pretenguin -en molts casos fent ús del mateix aparell judicial- posar fre als nostres drets. Combatre la ultradreta, els sectors reaccionaris i els discursos d'odi i feixistes és sobretot lluitar contra les polítiques i discursos que l'alimenten i avançar en la conquesta de drets i llibertats. Per això la Llei Trans ens toca a totes i a tots. I, en el mateix sentit, cal també derogar la llei d'estrangeria i regularitzar la situació administrativa de totes les persones, perquè cada dret guanyat no deixi a ningú fora.

El proper 31M, Dia de la Visibilitat Trans, i tal com ho hem fet al llarg de la història, el moviment LGBT, ens mantindrem mobilitzades als carrers. I és fonamental que el moviment feminista es posicioni i mobilitzi també en defensa d'aquesta llei perquè lluitem contra totes les opressions, perquè qualsevol conquesta en aquest sentit enforteix la lluita de totes i perquè les companyes trans van ser, són i seran part del moviment feminista.

El sistema capitalista és cisheteropatriarcal perquè pretén imposar com a norma una falsa congruència, socialment construïda, del nostre sexe biològic amb la nostra identitat de gènere i orientació sexual, discriminant als qui no ens identifiquem d'aquesta manera i pretenen així sobre explotar-nos i precaritzar-nos encara més. En aquest sentit, rebutgem els discursos transfòbics que reproduïxen aquesta lògica sexe-gènere imposada pel sistema: la cisheteronorma. I per això mateix som conscients que per acabar realment amb les opressions, cal també lluitar contra el sistema capitalista.

TRACTAMENT I APROVACIÓ JA DE LA LLEI TRANS!

APLICACIÓ EFECTIVA ARREU DEL TERRITORI!

PROU TRANSFÒBIA I DISCURSOS D'ODI! SEGUIM ALS CARRERS!

*Cris Darriba
Rosario Mendieta*

En resposta al CRT

En diversos articles el CRT qüestiona la política de Lluita Internacionalista, que arriba a considerar «l'últim furgó de cua de la política del gir a la dreta de la CUP i la seva estratègia de conciliació de classes.» Afirment que: «Els companys de LI van optar més bé per una línia oportunista, de renunciar a la lluita política pública contra el «nou cicle» i a proposar una alternativa política.» Això últim és directament fals i el CRT ho sap. La posició de Lluita Internacionalista ha estat sistemàtica, públicament enfrontada al gir de la majoria de la direcció de la CUP. Haurien de demostrar on LI ha renunciat a aquesta lluita política. Es pot compartir o no la batalla que hem donat, però no negar-la. No cal més que recórrer a articles de la nostra premsa i pàgina web, dels quals s'han fet ressò mitjans de comunicació.

Creiem que s'equivoca el CRT quan afirma: «No té sentit continuar dedicant més esforços a corregir girs dretans d'organitzacions reformistes

d'esquerra, tal com avui es disposa Lluita Internacionalista dins de la CUP». Efectivament, la direcció de la CUP iniciava abans de l'estiu un gir a la dreta que incloïa entrar a un Govern ERC-JXC i, en aquest sentit, va arribar a un acord amb Guanyem.

Ens vam oposar des del primer dia a l'orientació i a l'acord. Des d'aquesta posició, l'octubre vam presentar 12 punts bàsics amb la doble ruptura amb l'estat i el capitalisme, reafirmant una política d'independència de classe davant ERC i JXC. Aquest document va ser aprovat al desembre amb alguns matisos per les 11 organitzacions que conformem la coalició electoral. Efectivament, l'acord de 12 punts entrava en contradicció amb l'orientació definida per la direcció de la CUP i així ho vam afirmar públicament: la CUP estava -i està- davant un dilema. El CRT presenta l'acord de 12 punts com «un acord diplomàtic» per encobrir el gir a la dreta, un rentat de cara.

Hi ha una permanent

necessitat del CRT de minimitzar la resistència interna a la CUP-UNCPG. Però a finals de gener (una setmana abans de l'inici de la campanya), les bases impugnaven la línia seguida i la campanya electoral, obligant a remodelar-la en l'últim moment. Després de les eleccions, la batalla interna ha continuat. La direcció de la CUP-UNCPG arribava a un preacord amb ERC i després de la defensa unànime per part de la direcció, un 40% es va pronunciar directament en contra i més del 85% el va considerar insuficient. Que hi ha una batalla política a la candidatura només no ho veu qui no ho vol veure, o qui ha de justificar que no ha volgut estar en aquesta batalla política.

És difícil que hi hagi referents polítics anticapitalistes i de ruptura amb el règim amb una certa incidència, i les coalicions amb la CUP (AE, PR, CC i avui UNCPG) ho han estat. Només cal veure la dificultat que hi ha a tot l'estat per aixecar referents a l'esquerra d'*Unidas Podemos*, com per no menystenir la batalla per aquests centenars de militants que han buscat una opció de ruptura amb l'estat i amb el capitalisme. Aquí també trobem una diferència no menor. Per al CRT la CUP és una organització reformista, com seria el cas de *Podemos*. Nosaltres hem definit la CUP com una organització centrista, és a dir, que llisca entre posicions revolucionàries i reformistes. Per a nosaltres hi ha línies vermelles evidents, com sempre hem dit, com és el cas de l'entrada al Govern, però hi ha una batalla oberta i al costat d'aquests gairebé 400 companys/es que van dir no a l'acord, la donarem.

Però així com Corrent Roig -que també defineix que la política de la coalició de la CUP és incorregible- va aixecar una candidatura, que no vam compartir en el seu moment tal i com vam explicar (LI 171), el CRT es limita a criticar els altres per no fer cas a la seva política i es limita a veure-les venir cridant a l'abstenció o al vot nul. Aquí les diferències ja no són només d'apreciació de la situació o de caracterització de la CUP, sinó també d'actitud i de mètode.

06/04/2021

Josep Lluís del Alcázar

Paraguai

Primera rebel·lió exigint vacunes

La crisi de les vacunes és mundial. Les patents de les vacunes es troben en mans d'algunes multinacionals i és per aquest motiu que arriben en quantitats ínfimes als països semicolonials i en general al poble treballador i pobre. Paraguai va rebre 4.000 vacunes, actualment segueix esperant un milió més de dosis procedent de Rússia i uns altres 4,3 milions d'unitats de l'Organització Mundial de la Salut (OMS), que no està enviant gairebé res a cap dels països als quals havia promès.

Ara Paraguai és el primer poble en rebel·lar-se contra aquest desastre.

El poble treballador, metges, infermeres i la joventut, van sortir als carrers denunciant el mal maneig de la pandèmia per part del govern, la falta de vacunes i la crisi sanitària en general, amb faltes de subministraments i els hospitals col·lapsats. Alhora, es van manifestar en contra de la corrupció del govern justificada a través de la compra de mascaretes i altre material sanitari. Els sectors populars exigeixen la dimissió de Mario Abdo Benítez (president de Paraguai).

Dues hores abans de l'inici de la protesta de divendres, aproximadament 10.000 manifestants van ser expulsats per la policia antiavalots amb gasos lacrimògens i bales de goma. La repressió policial va derivar en una batalla campal en ple centre de la capital paraguaiana, amb un mort i 20 ferits. Els enfrontaments van concloure amb una escena insòlita: els policies antiavalots aixecant banderes blanques en to de pau, després de quedar-se sense munició.

El ministre de Salut, Julio Mazzoleni, va renunciar al càrrec. El president va anunciar aquest dissabte canvis en quatre ministres del seu Gabinet «en nom de la pacificació» i va prometre

Argentina

Malvines. A 39 anys de la seva recuperació

«tot l'esforç possible per subministrar medicaments». Però poques persones es creuen les seves paraules.

Mentres les dues forces polítiques de l'oposició, el *Partido Liberal* i el *Frente Guasu*, han anunciat propostes de judici polític, l'arquebisbe d'Asunción, Edmundo Valenzuela, va demanar «cessar les hostilitats».

Al carrer milers de manifestants demanen la renúncia de Benítez, conservador i de dretes, fill d'un alt funcionari de la dictadura de Strossner.

La mobilització del poble treballador paraguaià mostra el camí, ja que només amb la mobilització i la lluita es poden imposar solucions d'urgència. S'ha de responsabilitzar als governs capitalistes que són còmplices d'aquest desastre i exigir un pressupost alt per a la salut pública que paguin les multinacionals, els grans capitalistes i els oligarques. És necessari un acord entre els països llatinoamericans, sobre la base d'eliminar les patents, per començar amb la producció massiva de vacunes.

9/3/2021

Miguel Lamas,
dirigent
de la
UIT-QI.

El 2 d'abril de 1982 l'Argentina desafiava a una potència imperialista recuperant un territori sobirà usurpat i apropiat pel colonialisme al 1833; les illes Malvines. La foto dels Royal Marins anglesos rendits va donar la volta a el món, diaris i revistes titulaven «Anglaterra humiliada».

La sagnant junta militar, al poder des de 1976, mostrava un gran desgast. Al novembre de 1981, i en plena crisi econòmica, una vaga de la CGT va reunir a milers en San Gayetano sota la consigna «pau, pa i treball». El 30 març de 1982 una altra vaga general de la CGT es va cristal·litzar com la major expressió de lluita obrera de l'últim període dictatorial. Sumant «fora la dictadura» a la consigna «pau, pa i treball», al voltant de cinquanta mil persones van desbordar la Plaza de Mayo en una vaga que va ser reprimida durament i que va deixar un mort i centenars de ferits i detinguts al llarg de país .

En aquest context, la recuperació de les illes va generar simpatia popular alhora que va augmentar en la

consciència de les masses el rebuig a l'imperialisme. El 10 d'abril, amb la Plaza de Mayo plena, el general Galtieri va ser xiulat i, al so de «fora anglesos i ianquis de les Malvines», 150.000 ànimes repudiaven a l'enviat ianqui Alexander Haig.

Anglaterra, membre de l'OTAN, i amb la picada d'ullet dels Estats Units, es va llançar a la campanya militar d'ultramar més important des de la Segona Guerra Mundial. Més de cent vaixells i 30.000 soldats van partir cap a l'Atlàntic Sud.

La dictadura es jugava a colpejar i negociar per així tenir millors condicions per acordar. Mai va succeir. El principal artífex de la derrota política i militar es trobava dins del bàndol argentí.

El 2 de maig, l'enfonsament de l'ARA «General Belgrano», flagrant crim de guerra amb 323 morts -la meitat de les baixes argentines de tot el conflicte-, va ser un clar missatge de la negativa de Margaret Thatcher d'acordar un alto el foc .

Mentre començaven els primers combats a les illes, al país no es tocava cap interès

econòmic d'Anglaterra. Les seves empreses van operar amb normalitat, guanyant milions i portant els seus productes a l'exterior, mentre la Comunitat Econòmica Europea, a sol·licitud dels pirates, llançava un embargament i boicot a les importacions argentines. Els països que es van solidaritzar amb l'Argentina -com Perú, Veneçuela, Líbia, Cuba, Bolívia, Rússia, entre d'altres- i oferien ajuda, eren desestimats pels militars. Així era impossible guanyar la guerra. A Perú 150.000 persones van marxar donant suport a l'Argentina. A tota Llatinoamèrica es despertava el sentiment antiimperialista i la simpatia amb la causa argentina. I el nostre partit antecessor, el PST alertava que sense ficar-se amb els interessos britànics, sense acceptar l'ajuda que ens oferien i amb la conducció militar pro imperialista era impossible derrotar als anglesos.

La visita de papa Joan Pau II en el mes de juny va buscar desmobilitzar els centenars de milers que demanàvem que se n'anés la junta i preparar el terreny per a una possible rendició. Des del PST vam cridar a no donar suport la seva visita «derrotista» i que «la pau que predicava el Papa era la

pau dels esclaus, la de la rendició d'Argentina» en un full on li explicàvem a l'avantguarda obrera que la visita del Papa era una punyalada a la mobilització antiimperialista (full del PST *A què ve el Papa?* juny de 1982). Mentre el Papa «resava», a Monte Longdon, es combatia en els *pous de guineu* -trinxeres dels soldats argentins- a baioneta calada. Va ser l'enfrontament més sagnant i brutal de tota la guerra.

El 14 de juny, el general Menéndez es rendia davant el comandant britànic Jeremy Moore, que un dia abans havia salvat la seva vida durant un atac d'una esquadrilla de la Força Aèria.

«Els pibes van morir, els caps els van vendre» va ser el cant de milers un dia després de la rendició, amb la Plaza de Mayo plena. Quedava segellat el començament de la fi de la dictadura.

La junta havia perdut la contesa i es dessagnava. A les illes quedaven molts d'aquells herois que van combatre amb valor davant un enemic superior. Com revolucionaris reivindicuem i honorem a aquells soldats, que van lluitar en una veritable gesta contra l'imperialisme en una guerra justa.

Des de 1983 fins avui, tots els governs patronals que es van alternar en el poder van congelar la causa de les Malvines. La *desmalvinització* és una mostra de la submissió que tots els governs tenen amb l'imperialisme i els seus interessos.

Fa unes setmanes, el primer ministre Boris Johnson ha assegurat estar «disposat a utilitzar la força» per defensar les Malvines en una oberta ofensa a la reivindicació històrica per la sobirania de les nostres illes. Avui més que mai seguim sostenint que la recuperació de l'arxipèlag és una tasca pendent i necessària.

Fora anglesos de les Malvines, fora ianquis d'Amèrica Llatina!

25/03/21

Martín Fú
El Socialista 494

MALVINAS. A 39 AÑOS DE SU RECUPERACIÓN

Argentina

Vam manifestar-nos a 45 anys del cop genocida

Un cop més, el 24 de març vam realitzar una massiva mobilització a la Plaza de Mayo i les principals places del país repudiant les violacions als drets humans d'ahir i d'avui. A Buenos Aires, així com en les altres províncies, aquesta vegada hi va haver un sol acte perquè el peronisme no es va manifestar.

La marxa va ser convocada per *Encuentro Memoria, Verdad y Justicia*, l'espai que agrupa als organismes de drets humans independents dels governs, dels partits i de les patronals, i també a les organitzacions d'esquerra i socials.

A la ciutat de Buenos Aires, la mobilització va omplir la Plaza de Mayo. De la mateixa manera, van haver convocatòries molt importants a Córdoba, Rosario, Neuquén, Bariloche i altres llocs del país.

Les columnes més nodrides i entusiastes van ser les dels partits que integrem el *Frente de Izquierda Unidad*, entre ells *Izquierda Socialista*.

A Plaza de Mayo, es va llegir el document acordat a l'*Encuentro Memoria, Verdad y Justicia* en el que vam denunciar la repressió d'ahir i d'avui. Una vegada més vam rebutjar el cop del 76, vam homenatjar als 30.000 companys detinguts desapareguts i vam exigir la presó efectiva per a tots els genocides. «*En aquestes quatre dècades hem enfrontat múltiples intents de perpetuar la impunitat: la teoria dels dos dimonis, prescripcions, lleis d'Obediència Deguda i Punt Final d'Alfonsín, indults de Menem, designació de Milani, 2 x 1 de la Cort macrista, negacionisme, intents de reconciliació i la crida a*

'passar pàgina' d'Alberto Fernández », deia el document. Dels 3.490 investigats per delictes de lesa humanitat hi ha 1.025 condemnats i 1.182 que no van ser empresonats per diferents motius. **Prou d'impunitat! Presó comú per a tots jal** Que s'obrin d'una vegada per sempre els arxius militars des de 1974 fins a 1983. Com diu el text: «*A quaranta-cinc anys del cop*

els peronistes i els de Canviem. Macri la va engrandir substancialment, però ara Alberto, malgrat el seu doble discurs i les crítiques a Junts pel Canvi, s'afanya a pagar-la.

Tots van governar per a la mateixa classe capitalista que va impulsar el cop del 76 i després va imposar els successius plans d'ajust i rendició.

genocida, no oblidem, no perdonem, no ens reconciliem».

El peronisme no va mobilitzar

Rebutgem també la repressió actual a Formosa a càrrec de governador peronista Insfrán, la desaparició de Santiago Maldonado sota el govern de Macri i la de Facundo Castro amb Alberto Fernández a la presidència, així com també la repressió en el desallotjament de Guernica, a càrrec de Berni i Kicillof.

Denunciem el pagament del fraudulent deute extern contret a sang i foc per la dictadura i pagat de forma escrupolosa per tots els governs constitucionals des de 1983 fins a dia d'avui. La van pagar tots: els radicals,

Sobraven raons per mobilitzar-se aquest 24 de març. Malgrat això, les organitzacions lligades al govern no ho van fer. Li fan el favor a Fernández d'evitar que la bronca per la situació econòmica, per l'ajustament en curs via la inflació, per la falta de vacunes i altres problemes socials, s'expressi als carrers. És per això també que la burocràcia sindical abandona a la seva sort les lluites dels treballadors de la salut, els docents i els de les fàbriques que tanquen.

En contrast amb la inacció de les organitzacions socials i polítiques lligades a l'oficialisme,

des de l'*Encuentro Memoria, Verdad y Justicia*, integrat per centenars d'agrupacions independents del govern, vam decidir mobilitzar-nos a 45 anys del cop genocida.

Perquè cada 24 de març, cal expressar als carrers la vigència de la lluita pels drets humans i contra la dictadura genocida.

Avui més que mai hem de mobilitzar-nos per denunciar els ajustos econòmics, la repressió, els intents de descarregar la crisi de la pandèmia sobre les esquenes dels treballadors, i la manca de vacances -que es produeixen per milions a Garín [localitat on es produeix l'AstraZeneca] - per al conjunt del poble treballador.

Això vam fer des d'*Izquierda Socialista*, que vam aportar nodrides columnes a les manifestacions de tot el país. Després de l'acte a Plaza de Mayo, el nostre company i diputat nacional Juan Carlos Giordano es va dirigir als militants i amics que ens van acompanyar felicitant l'esforç i cridant a redoblar-lo a les batalles que vindran. També van saludar referents de la lluita de Klaukol contra la contaminació i delegats d'Aerolínes-Austral, que lluiten contra els acomiadaments.

Un cop més reafirmem que la millor manera d'honrar la memòria dels 30.000 desapareguts és continuar la lluita per defensar els nostres drets i lluitar per una Argentina i un món socialistes.

25/03/2021

Diego Martínez
El Socialista 494

Deu anys de la revolució a Síria:

Un país cremat i la

Aquestes setmanes els mitjans de comunicació s'han tornat a recordar de Síria, després de mesos de silenci, per parlar del desè aniversari de la «guerra». Però el que va començar al sud del país el març de 2011 no va ser un guerra, sinó una revolució potser la més profunda de totes les de la mal anomenada «primavera àrab», en què milions de sirianes i sirians, sobretot joves, van sortir als carrers desafiant una dictadura ferotge, neoliberal i corrupta. La resposta del règim sirí es va resumir en l'eslògan «Baixar o cremem el país». I deu anys després, així ha estat. Ha aconseguit mantenir-se al poder gràcies als seus aliats sobre les runes del que un dia havia estat un país. Però està lluny de l'estabilitat.

Més de la meitat de la població que Síria tenia abans de 2011 (21 milions d'habitants) ha hagut de marxar de casa seva: sis milions fora del país i sis milions més són desplaçats interns. La guerra ha arrasat les infraestructures i el PIB ha caigut un 60%. Segons les dades oficials, el 85% són pobres i l'ONU estima que el 60% passa gana. La pandèmia encara ha agreujat les coses i el règim és incapaç de satisfer les necessitats més bàsiques de la població: en les últimes setmanes, a ciutats sotmeses al control del règim hi ha hagut protestes per reclamar pa. Els mestres no cobren els seus sous i moltes famílies han hagut de treure els seus fills i filles de l'escola perquè no poden pagar-ne les taxes. Síria és avui tan dependent que només uns dies després que el portacontenidors Ever Given s'encallés al Canal de Suez, el règim va haver de començar a racionar la gasolina perquè s'endarreria l'arribada del petrolier enviat per l'Iran.

Revolució i contrarevolució

Dèiem que la de Síria ha estat probablement la revolució que va arribar més lluny de totes les que es van viure des de 2011 al Pròxim Orient i el nord d'Àfrica. En els primers anys, a les zones alliberades el moviment revolucionari va arribar a crear una mena de doble poder: institucions alternatives a les de l'estat, els anomenats consells i comitès de coordinació locals, que garantien serveis a la població i servien com a instrument de coordinació de la lluita.

La repressió amb què el règim va respondre a l'alçament popular des del minut 1- enviant francitadors i tancs contra manifestacions massives i pacífiques- va fer que unitats senceres de l'exèrcit de lleva desertessin i va forçar sectors de l'oposició a una legítima defensa armada. Però l'anomenat Exèrcit Siríà Lliure mai va arribar a centralitzar totes les brigades i tampoc va sorgir una direcció política. L'embargament d'armes dictat per l'imperialisme (que mai es va aplicar al règim) van acabar marginalitzant-lo, la resistència armada es va fragmentar i els diferents grups armats es van haver de vendre al millor postor per sobreviure: Turquia, Qatar, l'Àrabia Saudita o els Emirats Àrabs, que veient en la revolució una amenaça als seus propis interessos van armar els grups jihadistes, que el mateix règim d'Al-Assad havia alliberat de les presons el 2011, en la seva política de «o jo o el caos».

Una revolució triomfant a Síria hauria desencadenat un autèntic cataclisme al Pròxim Orient, amenaçant tots els actors regionals i

memòria marcada

internacionals en aquesta regió estratègica pels seus recursos energètics i per la seva posició central entre Àsia i Europa. Malgrat les seves diferències, tots els acord estrangers han actuat, per una via o per una altra, contra la revolució. Totes les forces de la contrarevolució es van posar en marxa per ofegar-la. El règim de Damasc en primer lloc, que va desplegar un autèntic catàleg de l'horror: bombardejos amb barrils bomba contra barrils, l'ús de la fam i la violació com a arma de guerra, detencions i tortures massives, atacs amb armes químiques... El segon agent contra-revolucionari ha estat el jihadisme, que ha actuat com a quinta columna a les zones alliberades, atacant els comitès populars sorgits del procés revolucionari.

Però si Baixar al Assad ha pogut mantenir-se al poder és gràcies al suport militar i econòmic de les potències regionals i internacionals i gràcies a la complicitat de l'imperialisme. Rússia l'Iran i

Hezbollah li han garantit un ajuda militar, política i econòmica sense la qual no hauria pogut sobreviure. I els altres actors internacionals (Turquia, Qatar i l'Àrabia Saudita) també han actuat com una força contrarevolucionària, armant els grups fonamentalistes i reaccionaris. Tampoc ha estat millor el paper dels Estats Units i les potències europees que, per sobre de la retòrica, s'ha concentrat en l'estabilització del règim i la «guerra contra l'Estat Islàmic».

És tràgic el rol jugat per la gran majoria de l'esquerra internacional -sota els preceptes de l'estalinisme o del chavisme- que emparada en un fals antiimperialisme ha girat l'esquena a la revolució siriana, fins i tot avalant el règim criminal d'Al-Assad o els bombardejos de Putin i l'Iran . Aquesta política ha tingut també un impacte sobre el mateix procés revolucionari, contribuint a aïllar els corrents progressius a Síria atacats en tots els fronts.

Rojava i el projecte d'una autonomia kurda

A l'inici els kurds van participar també en el procés revolucionari, i van crear els seus comitès locals. Però la coordinació entre els comitès kurds i els àrabs va durar poc, perquè els grups de l'oposició siriana no volien reconèixer el dret d'autodeterminació dels kurds, un problema que hem analitzat en molts processos revolucionaris. La confiança de l'oposició àrab que Turquia - l'enemic número 1 dels kurds- ajudaria la revolució va acabar allunyant la majoria dels kurds del procés. Això va acabar sent determinant, perquè una aliança militar entre l'oposició a Al-Assad i els kurds hauria pogut canviar el destí de la guerra.

El règim va haver de concentrar tota la seva capacitat militar en la repressió de la revolució a les grans ciutats com Alep, Homs, Hama o la perifèria de Damasc i no podia permetre's obrir un nou front amb els kurds, i només va deixar

una presència limitada en algunes ciutats kurdes com Qamishlo i Hassakah. Els kurds van poder establir una autonomia amb un sistema polític propi, sobre la base d'una tercera via: ni amb la revolució ni amb el règim. Però el resultat d'aquesta política ha estat nefast. Després d'envair Afrin, Turquia està executant una neteja ètnica al nord de Síria. A Damasc, mentre Al-Assad consolida la seva victòria, es nega a fer cap concessió al PYD i no reconeix ni la més mínima autonomia als kurds. Putin és qui decideix ara, però la supervivència del règim siríà és incompatible amb el reconeixement de la identitat kurda.

I ara què?

Les causes de fons que van portar a la revolució siriana s'han agreujat i el règim, dependent del suport financer i militar de Rússia i l'Iran, només es pot mantenir gràcies a una violència massiva. Al-Assad no pot resoldre els greus problemes econòmics i, malgrat la repressió massiva i permanent, continuem veient protestes aquí i allà per la carestia de la vida,

els talls de llum o la manca de serveis bàsics.

A la diàspora, els refugiats s'organitzen per treure a la llum els crims de guerra comesos pel règim, i ja han començat judicis a Alemanya o França, mentre que continua la lluita per l'alliberament dels centenars de milers de presos i preses polítics. Campanyes com les de Families for Freedom o les Families de Cesar a les quals estem donant suport.

Els exiliats també s'esforcen a preservar la memòria de la revolució, i les proves de les atrocitats, amb l'esperança que un dia es pugui fer justícia. Es una feina contrarellotge,

perquè les grans plataformes com Facebook, Twitter i Youtube, estan esborrant milers de vídeos i posts cada dia utilitzant eines d'Intel·ligència Artificial en les seves polítiques de moderació que suprimeixen «contingut violent o inapropiat». Cal preservar els milions de publicacions, obres d'art, lemes, cançons, testimonis que conformen la memòria d'una revolució que ha de ser un referent, un punt de partida per als propers alçaments que segur que arribaran, perquè cap règim se sosté indefinidament només per l'ús de la força. Una memòria que serà molt útil en les properes batalles.

Cristina Mas

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET

📷 [LLUITA.INTERNACIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNACIONALISTA)

🐦 [@LUCHAI](https://twitter.com/LUCHAI)

📘 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI